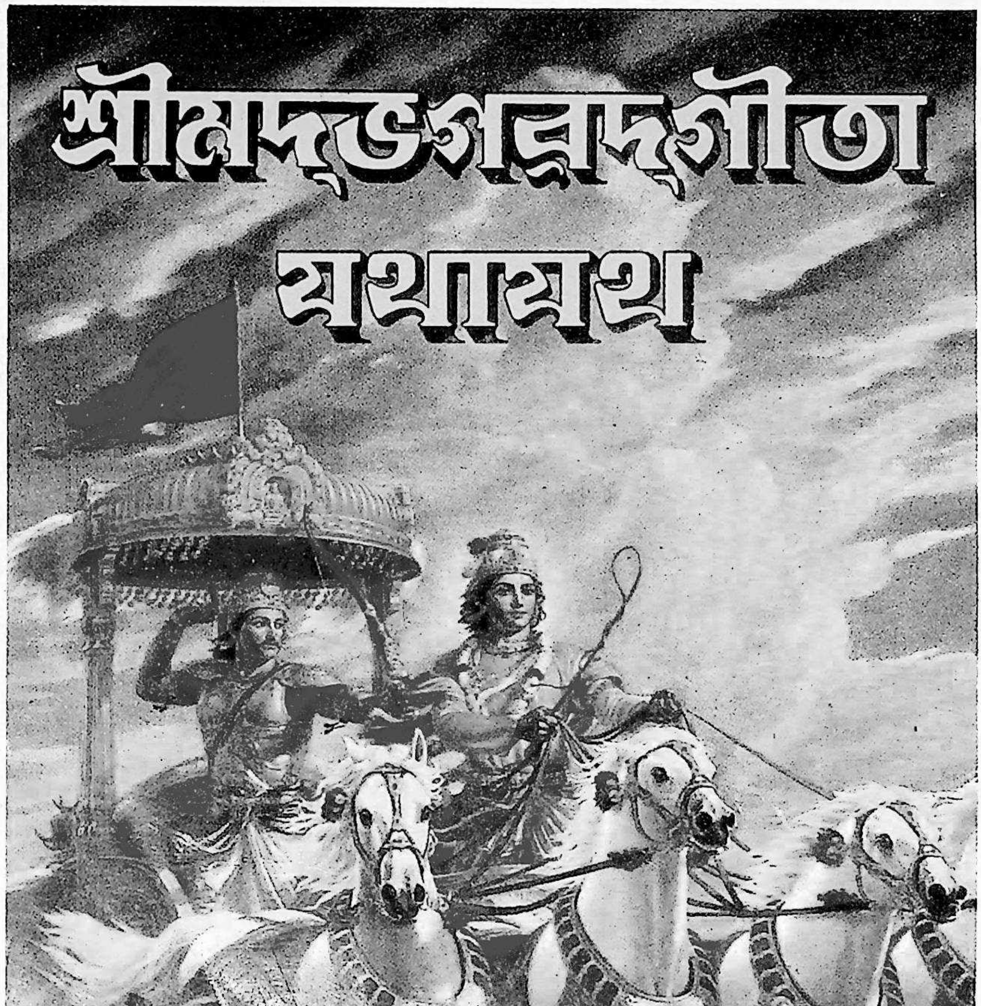

কৃষ্ণ কৃপামূর্তি শ্রীল অভয়চরণারবিন্দ ভক্তিবেদান্ত স্বামী প্রভুপাদ।
আন্তর্জাতিক কৃষ্ণভাবনামৃত সংঘের প্রতিষ্ঠাতা আচার্য

যিসকল পঢুৱৈ এই কিতাপখনৰ বিষয়-বস্তুৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈছে, তেনে ব্যক্তিক তলৰ ঠিকনাত যোগাযোগ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনোৱা হ'ল।

সম্পাদক ঃ
আন্তৰ্জাতিক কৃষ্ণ-ভাৱনামৃত সংঘ
পোষ্ট বক্স- ১২৭
গুৱাহাটী- ৭৮১০০১

.প্ৰকাশক ঃ
ভক্তিবেদান্ত বুক ট্ৰাস্টৰ হৈ
শ্ৰীজীৱ দাস

প্ৰথম সংস্কৰণ ঃ ১৯৯৫, ১০,০০০ কপি
দ্বিতীয় সংস্কৰণ ঃ ১৯৯৬, গৌৰ পূৰ্ণিমা মহোৎসব, ১০,০০০ কপি

গ্ৰন্থ-স্বত্ব ঃ
ভক্তিবেদান্ত বুক ট্ৰাস্টৰ
দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত
১৯৯৫

মূদ্ৰণ ঃ
ভক্তিবেদান্ত বুক ট্ৰাস্ট
গুৱাহাটী শাখাৰ হৈ
শ্ৰীমায়াপুৰ চন্দ্ৰোদয় মন্দিৰ
(শ্ৰীমায়াপুৰ, নদীয়া, পশ্চিমবঙ্গ)ৰ
ভক্তিবেদান্ত বুক ট্ৰাস্ট প্ৰেছত মুদ্ৰিত

ভগৱদ্গীতা যথাযথ ইতিমধ্যে আৰবী, চীনা, ডাচ, ফ্ৰেন্স, জাৰ্মান, ইটালীয়, জাপানী, পোৰ্তুগালী, স্পেইনী, ছুইদিছ, বাংলা, গুজৰাটী, তামিল, তেলেগু, মাৰাঠী, ইত্যাদি ২৯ টা ভাষাত অনূদিত হৈ প্ৰকাশিত হৈ ওলাইছে।

ভিক্ষা-১৫৫

Ref-331
14,272
G14272
Mangaldai College Central Library

গীতোপনিষদ্

শ্রীমদ্ভগবদ্গীতা

যথাযথ

LIBRARY
MANGALDAI

সমৰ্পণ

বেদান্ত দৰ্শনৰ ওপৰত
সুন্দৰ ভাবে ‘গোবিন্দ ভাষ্যৰ ’ প্ৰণেতা
শ্ৰীল বলদেব বিদ্যাভূষণলৈ

MANGALDAI COLLEGE LIBRARY
Accession No 14,272
Class No 294.5924
Book No SHI

শ্ৰীমদ্ভগৱদ্গীতা

যথাযথ

Ref - 331
14,272

প্ৰথম সংস্কৰণ

আন্তৰ্জাতিক কৃষ্ণভাৱনামৃত সংঘৰ প্ৰতিষ্ঠাতা আচাৰ্য
কৃষ্ণকৃপামূৰ্ত্তি শ্ৰীল
অভয়চৰণাৰৱিন্দ ভক্তিৱেদান্ত স্বামী প্ৰভুপাদৰ
দ্বাৰা প্ৰণীত

সংস্কৃত মূল শ্লোক, শব্দাৰ্থ, অনুবাদ আৰু তাৎপৰ্য সম্বলিত ইংৰাজী
Bhagavad Gita As It Is - ৰ অসমীয়া অনুবাদ

অনুবাদক ঃ ডঃ মুকুন্দ মাধৱ শৰ্মা

ভক্তিৱেদান্ত বুক ট্ৰাস্ট
গুৱাহাটী, শ্ৰীমায়াপুৰ, কলিকতা, বোম্বাই, লচ্ এ্যাঞ্জেলে চ্, লন্ডন, চিদনি, পেৰিচ, হংকং

সূচীপত্ৰ

মুখবন্ধ ঠ

পাতনি ১

প্ৰথম অধ্যায়
বিষাদ যোগ
কুৰুক্ষেত্ৰৰ ৰণভূমিত সৈন্যসমূহৰ নিৰীক্ষণ। ৪১

মৰণ পন কৰি যুদ্ধ কৰিবলৈ সাজু হৈ থকা কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱ উভয় পক্ষৰ সৈন্য দলৰ মাজত মহাবীৰ অৰ্জুনে নিজৰ আত্মীয়-কুটুম্ব, শিক্ষাগুৰুসকল আৰু সুহৃদ সকলক দেখা পাই, শোক আৰু কৰুনাত অভিভূত হৈ পৰিল। তেওঁ নিজৰ শক্তি হেৰুৱাই পেলালে, মন মোহগ্ৰস্ত হ'ল আৰু যুদ্ধ কৰাৰ সংকল্প ত্যাগ কৰিলে।

দ্বিতীয় অধ্যায়
সাংখ্য যোগ
গীতাৰ বিষয়বস্তুৰ সাৰ ৮৩

অৰ্জুনে এজন শিষ্যৰূপে ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰিছে আৰু কৃষ্ণইও অনিত্য জড় দেহ আৰু নিত্য চিন্ময় আত্মাৰ মৌলিক পাৰ্থক্যৰ বিষয়ে এটা ব্যাখ্যা দাঙি ধৰি তেওঁক উপদেশ দিছে। জীৱৰ দেহান্তৰ লাভ, পৰমেশ্বৰৰ প্ৰতি কৰা নিঃস্বাৰ্থ সেৱা আৰু আত্মজ্ঞানীলোকৰ লক্ষণৰ বিষয়েও ভগৱানে বুজাই কৈছে।

তৃতীয় অধ্যায়
কৰ্মযোগ ১৯৩

এই জড় জগতত প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই কিবা নহয় কিবা এটা কামত ব্যস্ত থাকিবই লাগিব। কিন্তু কৰ্মই ব্যক্তিজনক সংসাৰ বন্ধনত বান্ধি পেলায় নাইবা সংসাৰৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰায়। কোনো স্বাৰ্থ নোহোৱাকৈ পৰমেশ্বৰৰ আনন্দৰ বাবে কৰ্ম কৰিলে সেই কৰ্ম কৰোতাজনে কৰ্মৰ (ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়াৰ) বিধানৰপৰা অব্যাহতি পায় আৰু আত্মা আৰু পৰমেশ্বৰৰ বিষয়ে দিব্য জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰে।

চতুৰ্থ অধ্যায়
জ্ঞান যোগ ২৫১

দিব্য জ্ঞান অৰ্থাৎ আত্মা, ভগৱান আৰু তেওঁলোকৰ পৰস্পৰ সম্পৰ্কৰ আধ্যাত্মিক জ্ঞানে আত্মশুদ্ধি আৰু মোক্ষ— এই দুয়োটাকে আনি দিয়ে। নিঃস্বাৰ্থ ভক্তিৰে কৰা সেৱা (কৰ্ম-যোগ)ৰ ফল ৰূপেই এনে জ্ঞান লাভ কৰা যায়। ভগৱানে গীতাৰ সুদূৰ ইতিহাস, যুগে

যুগে পাৰ্থিৱ জগতত তেওঁৰ অৱতাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ উদ্দেশ্য আৰু তাৎপৰ্য, আৰু এজন তত্ত্বজ্ঞানী শিক্ষক স্বৰূপ গুৰুৰ কাষ চপাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথা ইয়াত ব্যাখ্যা কৰিছে।

পঞ্চম অধ্যায়
কৰ্ম সংন্যাস যোগ ৩১৩

বাহিৰে দেখুৱাই সকলো কাম কৰি থকা আৰু ভিতৰি সেই কৰ্মসমূহৰ ফল ত্যাগ কৰোতা জ্ঞানী মানুহে দিব্য জ্ঞানৰ অগ্নিৰে বিশুদ্ধ হৈ শান্তি, বৈৰাগ্য, তিতিক্ষা, আধ্যাত্মিক দৃষ্টি আৰু সুখ লাভ কৰে।

ষষ্ঠ অধ্যায়
ধ্যান যোগ ৩৪৭

অষ্টাঙ্গ যোগ হ'ল ধ্যানৰ অনুশীলন কৰাৰ এটা যান্ত্ৰিক পক্ৰিয়া। ই মন আৰু ইন্দ্ৰিয়সমূহক নিয়ন্ত্ৰিত কৰে আৰু পৰমাত্মাৰ (সৰ্বব্যাপী আত্মা, যিটোৰ ৰূপতে ভগৱানে জীৱৰ হৃদয়ত অৱস্থান কৰে) চিন্তাতে মনটোক নিবদ্ধ কৰি ৰাখে। এই যোগৰ অনুশীলনৰ চৰম পৰ্যায়তেই আহি পৰে 'সমাধি' বা পৰমেশ্বৰৰ পূৰ্ণ উপলব্ধি।

সপ্তম অধ্যায় ৪০৭
পৰম তত্ত্বৰ জ্ঞান

ভগৱান কৃষ্ণই হ'ল পৰম সত্য তত্ত্ব, পৰম কাৰণ আৰু সকলো জড় আৰু চেতন বস্তুৰে ধাৰিকা শক্তি। অগ্ৰগতি লাভ কৰা জীৱসকলে ভক্তিৰ ভাৱেৰে ভগৱানৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰে, আনহাতে পাপী জীৱবিলাকে আন আন পূজাৰ বিষয়ৰ প্ৰতিহে মনটোক ঢাল খুৱায়।

অষ্টম অধ্যায়
অক্ষৰ যোগ ৪৬১

সমগ্ৰ জীৱন ধৰি আৰু বিশেষকৈ মৃত্যুৰ সময়ত ভক্তিৰে ভগৱান কৃষ্ণক স্মৰণ কৰাৰ ফলত জড় জগতৰ সিপাৰে থকা ভগৱানৰ পৰম ধামত ঠাই পাব পাৰি।

নৱম অধ্যায়
ৰাজ গুহ্য যোগ ৪৯৭

ভগৱান কৃষ্ণই হ'ল পৰম পুৰুষ পৰমেশ্বৰ আৰু পৰম উপাস্য। দিব্য সেৱা ভক্তিৰ মাধ্যমেৰে ভগৱানৰ লগত জীৱৰ এটা নিত্য সম্বন্ধ বৰ্তি আছে। জীৱই শুদ্ধ ভক্তিৰ ভাৱক দুনাই জগাই তুলি আধ্যাত্মিক আকাশত থকা কৃষ্ণৰ ওচৰলৈ উভতি যাব

পাৰে।

দশম অধ্যায়

বিভূতি অধ্যায় **৫৫৫**

জড় জগততেই হওক বা আধ্যাত্মিক জগততে হওক যিমানবিলাক বিভূতি, শ্ৰী আৰু গৰিমাযুক্ত আচৰিত আচৰিত বস্তু আছে সেই সকলোবিলাকেই কৃষ্ণৰ দিব্য শক্তি আৰু বিভূতিৰ আংশিক প্ৰকাশ। সকলো কাৰণৰে পৰম কাৰণ ৰূপে আৰু প্ৰতিটো পদাৰ্থৰে আশ্ৰয় আৰু সাৰবস্তু ৰূপে কৃষ্ণই হ'ল সকলো জীৱৰ বাবে পৰম উপাস্য।

একাদশ অধ্যায়

বিশ্বৰূপ **৬০৫**

ভগৱান কৃষ্ণই অৰ্জুনক দিব্য চক্ষু প্ৰদান কৰিছে আৰু তেওঁৰ আগত নিজৰ যি আশ্চৰ্যমণ্ডিত সীমাহীন বিশ্বৰূপ আছে তাক প্ৰকাশ কৰিছে। এইদৰেই তেওঁৰ ঈশ্বৰত্ব প্ৰতিপন্ন কৰিছে। কৃষ্ণই এই বুলি কৈছে যে তেওঁৰ নিজৰ সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ মনুষ্যৰ দৰে যিটো ৰূপ আছে সেইটোৱেই ভগৱানৰ আচল ৰূপ। শুদ্ধ ভক্তি ভাৱেৰেহে এই ৰূপটোৰ সাক্ষাৎ লাভ কৰিব পাৰি।

দ্বাদশ অধ্যায়

ভক্তিযোগ **৬৬৭**

ভক্তিযোগ বা ভগৱান কৃষ্ণৰ প্ৰতি শুদ্ধ ভক্তিয়েই হ'ল কৃষ্ণৰ প্ৰতি শুদ্ধ প্ৰেম জগাই তোলাৰ আটাইতকৈ পোনপটীয়া উপায়। কৃষ্ণৰ প্ৰতি শুদ্ধ প্ৰেমৰ ভাৱ জগাই তুলিব পৰাটোৱেই আধ্যাত্মিক জীৱনৰ সৰ্বোচ্চ লক্ষ্য। যিসকলে এই পৰম পন্থাৰ অনুসৰণ কৰে তেওঁলোকৰ গাত দিব্য গুণসমূহ বিকশিত হৈ উঠে।

ত্ৰয়োদশ অধ্যায়

প্ৰকৃতি, পুৰুষ আৰু চৈতন্যৰ বিবেক **৬৯৩**

যিজনে দেহ আৰু আত্মা আৰু সেই দুয়োটাৰে উৰ্দ্ধত থকা পৰমাত্মাৰ মাজত থকা পাৰ্থক্য বুজিব পাৰে তেওঁ এই জড় জগতৰপৰা মোক্ষ লাভ কৰিব পাৰে।

চতুৰ্দশ অধ্যায়

গুণত্ৰয় বিভাগ যোগ **৭৩৯**

সকলো দেহধাৰী জীৱই প্ৰকৃতিৰ সত্ত্ব, ৰজঃ আৰু তমঃ নামৰ গুণ তিনিটাৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ অধীন। এই গুণ তিনিটাৰ স্বৰূপ, সেই কেইটাই কিভাৱে আমাৰ ওপৰত ক্ৰিয়া কৰে, কেনেকৈ সেই গুণ কেইটাৰ অতীত হ'ব পাৰি, আৰু চিন্ময় স্তৰ এটা লাভ কৰিব পৰা

সূচীপত্ৰ

ব্যক্তি এজনৰ লক্ষণ কি– এই কথাখিনিৰ ব্যাখ্যা ভগৱান কৃষ্ণই দাঙি ধৰিছে।

পঞ্চদশ অধ্যায়

পুৰুষোত্তম যোগ ৭৬৯

জড় বন্ধনৰপৰা আঁতৰি অহাটো আৰু ভগৱান কৃষ্ণকে পৰম পুৰুষ পৰমেশ্বৰ বুলি বুজি পোৱাটোৱেই হ'ল বৈদিক জ্ঞানৰ চৰম লক্ষ্য। যিজনে ভগৱানৰ পৰম স্বৰূপ উপলব্ধি কৰিব পাৰে তেওঁ ভগৱানৰ ওচৰত শৰণ লয় আৰু ভগৱানৰ সেৱাৰ কামত ব্ৰতী হৈ পৰে।

ষোড়শ অধ্যায়

দৈৱাসুৰ সম্পদ বিভাগ যোগ ৭৯৯

যিবিলাক আসুৰিক গুণসম্পন্ন আৰু যিবিলাকে শাস্ত্ৰৰ বিধি-নিষেধ নামানি মইমতীয়াভাৱে জীৱন যাপন কৰে তেওঁলোক নিম্নশ্ৰেণীত পুনৰ্জন্ম হয় আৰু অধিক গভীৰ ভাৱে জড় বন্ধনত সোমাই পৰে। কিন্তু যিসকলৰ দৈবী গুণ আছে আৰু যিসকলে শাস্ত্ৰৰ বিধান মানি সংযতভাৱে জীৱন যাপন কৰে তেওঁলোকে ক্ৰমে ক্ৰমে আধ্যাত্মিক উৎকৰ্ষ লাভ কৰে।

সপ্তদশ অধ্যায়

শ্ৰদ্ধাত্ৰয় বিভাগ যোগ ৮৩১

প্ৰকৃতিৰ গুণ তিনিটাৰ লগত সঙ্গতি থকা আৰু গুণ তিনিটাৰপৰাই উদ্ভৱ হোৱা তিনিবিধ শ্ৰদ্ধা আছে। ৰজোগুণী আৰু তমোগুণী শ্ৰদ্ধাৰে কৰা কামবিলাকে কেৱল অনিত্য বৈষয়িক ফলহে দিয়ে, আনহাতে শাস্ত্ৰৰ বিধান অনুসাৰে সত্ত্বগুণী শ্ৰদ্ধাৰে কৰা কামবিলাকে হৃদয়-শুদ্ধি কৰে, আৰু কৃষ্ণৰ প্ৰতি শুদ্ধ বিশ্বাস আৰু ভক্তিৰ ভাব জগাই তোলে।

অষ্টাদশ অধ্যায়

উপসংহাৰ

সন্ন্যাসোৎকৰ্ষযোগ ৮৫৭

সন্ন্যাসৰ অৰ্থ আৰু মানুহৰ চেতনা আৰু কাৰ্য-কলাপৰ ওপৰত প্ৰকৃতিৰ গুণ তিনিটাৰ প্ৰভাৱৰ বিষয়ে কৃষ্ণই ব্যাখ্যা দাঙি ধৰিছে। ব্ৰহ্মোপলব্ধি, ভগৱদ্‌গীতাৰ গৌৰৱ আৰু গীতাৰ চৰম সিদ্ধান্তৰ বিষয়ে তেওঁ বুজাই দিছে। গীতাৰ চৰম সিদ্ধান্তটো এনে– ভগৱান কৃষ্ণৰ ওচৰত চৰ্তবিহীন ভাৱে ভক্তিৰ ভাৱেৰে সম্পূৰ্ণভাৱে আত্মসমৰ্পণ কৰাটোৱেই ধৰ্মৰ উত্তম পন্থা। এই আত্মসমৰ্পণে সকলো পাপৰপৰা উদ্ধাৰ কৰে, সম্পূৰ্ণ জ্ঞানৰ উদয় ঘটায়, আৰু কৃষ্ণৰ নিত্য দিব্য ধামলৈ যোৱাত সহায় কৰে।

গ্ৰন্থকাৰৰ পৰিচয় ৯৩১

অনুক্ৰমণিকা ৯৩৫